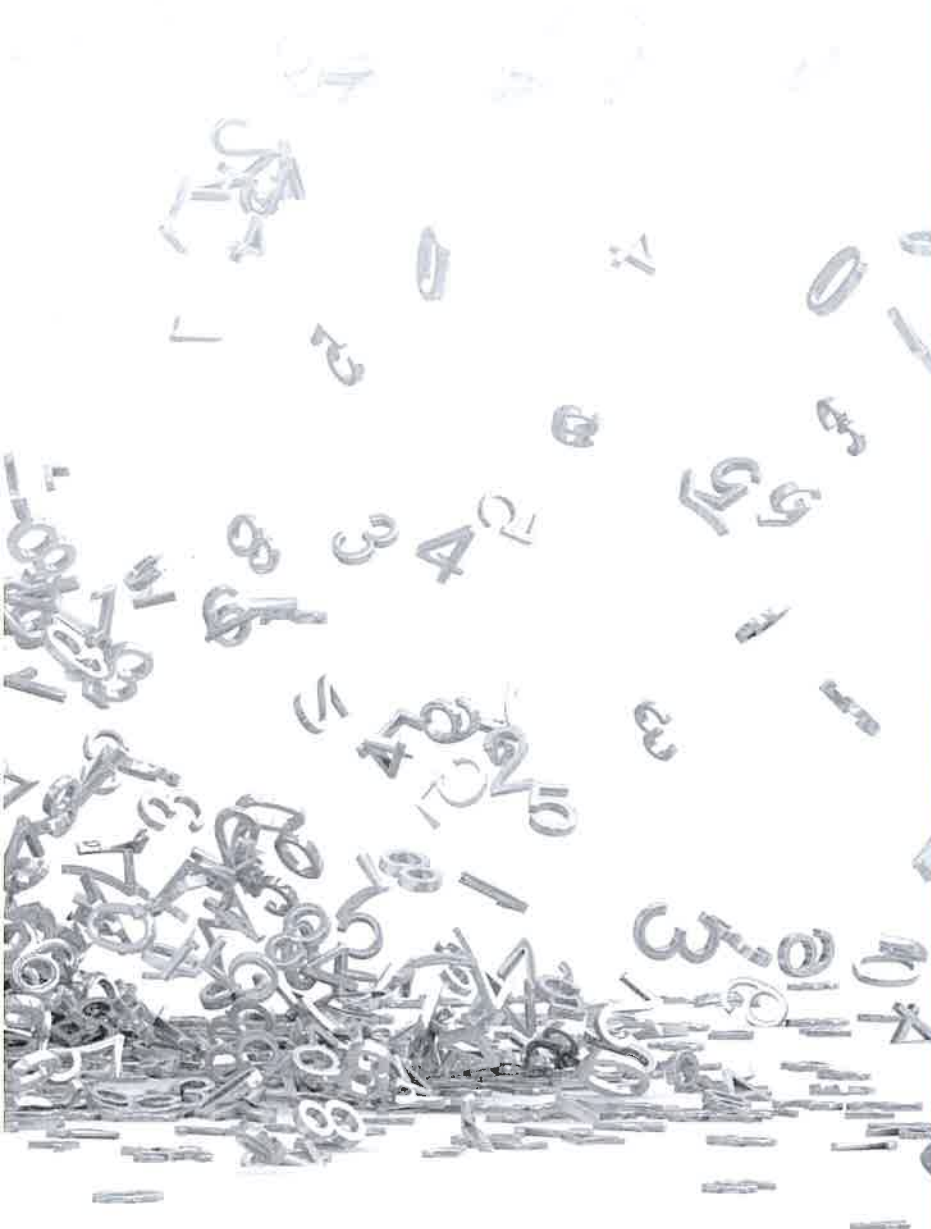

NIEUWSBRIEF | APRIL 2016

DEZE UITGAVE

Bijtelling auto - Einde VAR - Einde 30%-regeling
Arbeidsconflict tijdens re-integratie
Regelhelp premiekortingen - Belastingheffing box 3
Terbeschikkingstelling wordt onderneming
Schadeclaims oude vakantiedagen
Wettelijke bedenktijd
Verwijtbaar gedrag werknemer
Teruggave dividendbelasting
Bezwaar tegen aangifte BPM
Grens NHG blijft € 245.000

LOONBELASTING

Bijtelling auto

Wanneer een werkgever een auto ter beschikking stelt aan een werknemer gaat de wet ervan uit dat de auto ook voor privégebruik ter beschikking staat. Dat betekent dat er een bijtelling bij het inkomen van de werknemer moet plaatsvinden, tenzij blijkt dat het privégebruik in een kalenderjaar niet meer dan 500 kilometer bedraagt.

De bijtelling is een percentage van de catalogusprijs inclusief btw en bpm. De catalogusprijs is de in Nederland door de importeur aan dealers geadviseerde verkoopprijs. Wanneer een personenauto een bijzondere uitvoering heeft of is voorzien van extra's wordt de waarde daarvan in de catalogusprijs begrepen. Dat geldt niet voor voorzieningen die naderhand worden aangebracht door een ander dan de fabrikant of de importeur.

Grondslag bijtelling?

De vraag in een procedure was of de bijtelling gebaseerd mocht worden op de door een werkgever betaalde aanbestedingsprijs van de dealer. Het verschil tussen de betaalde prijs en de catalogusprijs van de auto was zo groot, dat de werkgever meende dat niet meer kon worden uitgegaan van de wettelijke uitleg van het begrip catalogusprijs. De rechtbank honoreerde dat standpunt niet.

Voor de bijtelling is niet van belang of de dealer de auto goedkoop heeft kunnen inkopen of deze voor een lager bedrag te koop aanbiedt.

Auto ter beschikking?

Als gezegd gaat de wet uit van privégebruik als een werkgever een auto ter beschikking stelt aan een werknemer. Volgens Hof Amsterdam is dat het geval bij een dga die een auto van de BV gebruikte voor zijn werk. Wanneer de auto niet werd gebruikt, werd de sleutel bewaard in een kluisje op het kantoor. Door zijn positie binnen het bedrijf kon de dga beschikken over de sleutels van de auto. Dat bracht het

hof tot het oordeel dat de BV de auto ter beschikking heeft gesteld aan de dga en dat er een bijtelling bij diens inkomen moest plaatsvinden. De dga kon namelijk niet aantonen dat hij niet meer dan 500 km privé heeft gereden met de auto.

De Hoge Raad heeft het beroep in cassatie tegen de uitspraak van het hof afgewezen. Volgens de Hoge Raad deed zich hier de bijzondere situatie, waarin een werknemer een auto alleen mag gebruiken voor de uitvoering van bepaalde opdrachten van zijn werkgever om in diens belang personen of goederen te vervoeren, niet voor.

Twee auto's

Wanneer een werkgever twee auto's ter beschikking stelt, moet voor beide auto's rekening worden gehouden met een bijtelling voor het privégebruik. Wil de werknemer een bijtelling bij zijn inkomen voor het privégebruik vermijden, dan moet hij voor iedere auto kunnen aantonen dat deze niet meer dan 500 kilometer per jaar privé is gebruikt.

Hof Arnhem-Leeuwarden moest onlangs oordelen over het beroep tegen een naheffingsaanslag loonheffing voor privégebruik van de tweede auto. Voor de eerste auto was wel rekening gehouden met een bijtelling bij het inkomen, maar voor de tweede auto niet. Ter onderbouwing van het privégebruik voerde de werkgever agenda's, tankbonnen, onderhoudsfacturen en achteraf opgestelde rittenregistraties aan. De rittenregistraties bevatten onregelmatigheden en het aan de hand van deze registraties en de tankbonnen berekende brandstofverbruik vertoonde onverklaarbare en ongeloofwaardige wisselingen. Daar kwam bij dat de

rittenregistraties aan de hand van geschatte of met de routeplanner berekende afstanden waren opgesteld. Verder had de werknemer veel korte ritten niet opgenomen omdat zij verwaarloosbaar zouden zijn. Het hof accepteerde de overgelegde bewijsstukken niet. Volgens het hof was de naheffingsaanslag terecht opgelegd.

Tip: Wie een bijtelling wil voorkomen moet zorgen voor een deugdelijke bewijsvoering, bij voorkeur in de vorm van een sluitende kilometeradministratie, aangevuld met bescheiden als garagenota's en brandstofbonnen.

Einde VAR

De Verklaring arbeidsrelatie (VAR) verdwijnt per 1 mei 2016. Dat is het gevolg van de invoering van de Wet deregulering arbeidsrelaties (DBA). Opdrachtgevers en opdrachtnemers kunnen in plaats van de VAR gebruikmaken van door de Belastingdienst goedgekeurde overeenkomsten. Dat is overigens geen verplichting, maar kan wel onduidelijkheden voorkomen.

Modelovereenkomsten

De Belastingdienst heeft samen met VNO-NCW/MKB een aantal modelovereenkomsten opgesteld. Deze modellen zijn te vinden op de website van de Belastingdienst. Diverse belangenorganisaties, intermediairs en opdrachtgevers hebben eigen overeenkomsten aan de Belastingdienst voorgelegd. De Belastingdienst beoordeelt de voorgelegde overeenkomsten. De beoordeling van deze overeenkomsten geldt in principe voor vijf jaar, tenzij in de tussentijd de wet- of regelgeving wijzigt.

Welke zekerheid biedt dit?

Wanneer opdrachtgevers en opdrachtnemers werken volgens een goedgekeurde (model)overeenkomst, dan hoeft de opdrachtgever geen loonheffing in te houden en te betalen. De opdrachtnemer is dan niet verzekerd voor de werknemersverzekeringen (WW, ZW en WIA) en krijgt dus geen uitkering als hij werkloos, ziek of

arbeidsongeschikt raakt.

Ondernemerschap

Net als onder het regime van de VAR zegt het werken met een goedgekeurde overeenkomst niets over het ondernemerschap van de opdrachtnemer. Bij de behandeling van de aangifte inkomstenbelasting van de opdrachtnemer neemt de Belastingdienst daarover een standpunt in. Dan wordt bepaald of de inkomsten als winst uit onderneming of als resultaat uit overige werkzaamheden worden aangemerkt.

Periode om te winnen

Vanaf 1 mei 2016 heeft iedereen een jaar om te winnen. In deze periode hebben opdrachtgevers en opdrachtnemers de gelegenheid om hun werkwijze aan te passen. Kortom, in dat jaar houdt de Belastingdienst wel toezicht, maar gaat zij niet handhaven.

Positie commissaris

De arbeidsrelatie van een commissaris van een vennootschap is een fictieve dienstbetrekking. Dat betekent dat op de beloning van de commissaris loonheffing moet worden ingehouden. Bij de behandeling in de Eerste Kamer van de wet DBA heeft de staatssecretaris van Financiën toegezegd dat de fictieve dienstbetrekking voor commissarissen wordt afgeschaft.

Dat betekent dat het vanaf 1 mei 2016 niet meer verplicht is om loonheffing in te houden en af te dragen over de beloning van commissarissen. De belastingheffing over de beloning vindt plaats in de inkomstenbelasting bij de commissaris. Omdat de Wet op de loonbelasting pas per 1 januari 2017 op dit punt kan worden aangepast, heeft de

staatssecretaris een beleidsbesluit gepubliceerd waarin dit is geregeld.

Einde 30%-regeling

De 30%-regeling is een bijzondere regeling voor belastingvrije vergoeding van kosten van huisvesting buiten het land van herkomst. De regeling is op verzoek van toepassing op werknemers die uit het buitenland afkomstig zijn. Voorwaarde is dat zij beschikken over een op de Nederlandse arbeidsmarkt schaarse deskundigheid. De regeling houdt in dat 30% van de totale beloning belastingvrij kan worden betaald. Bij verandering van werkgever kan de 30%-regeling worden voortgezet, mits binnen drie maanden na de beëindiging van de eerste dienstbetrekking een nieuwe is gestart. Bij een langere periode tussen twee dienstbetrekkingen beschikt de werknemer kennelijk niet meer over een schaars aanwezige deskundigheid.

Volgens de Hoge Raad is de 30%-regeling terecht beëindigd wanneer tussen twee dienstbetrekkingen in meer dan drie maanden niet gewerkt wordt, ongeacht de reden daartoe.

De procedure betrof een ingekomen werknemer die tijdens de looptijd van de 30%-regeling ontslag nam bij zijn werkgever en vervolgens na vijf maanden elders aan het werk ging. In de tussenliggende periode was de werknemer op zoek gegaan naar andere woonruimte. De 30%-regeling laat geen ruimte om voor een zelfgekozen periode niet beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt. De werknemer voerde aan dat hij die periode had gebruikt om te zoeken naar woonruimte. Nadat hij geschikte woonruimte had gevonden, had hij binnen drie maanden een andere functie gevonden. Eerder in de procedure vonden de rechtbank en het hof niet aannemelijk dat de werknemer niet naast het zoeken naar woonruimte naar een nieuwe functie had kunnen zoeken. Het hof voegde daaraan toe dat de termijn van drie maanden niet inhoudt dat voldoende is dat minder dan drie maanden naar een andere functie is gezocht.

SOCIALE VERZEKERINGEN

Arbeidsconflict tijdens re-integratie

Tijdens ziekte van een werknemer moet de werkgever het loon doorbetalen. De periode van loondoorbetaling eindigt na 104 weken arbeidsongeschiktheid. Wanneer er niet voldoende is gedaan om de werknemer in het arbeidsproces te laten terugkeren, kan het UWV de periode van loondoorbetaling verlengen met 52 weken. De verlengde loondoorbetaling wordt aangeduid met loonsanctie.

Tijdens de ziekteperiode van een werknemer ontstond een conflict tussen werkgever en werknemer. Ondanks mediation was verdere samenwerking niet mogelijk. Daardoor was de re-integratie in het eigen bedrijf van de werkgever onmogelijk geworden. De werkgever richtte zich daarom op re-integratie buiten het eigen bedrijf, het zogenaamde tweede spoor. Dat traject heeft de werkgever volgens het UWV adequaat doorlopen. Aan de zieke werknemer werd een WIA-uitkering toegekend. De werknemer stelde beroep in tegen het besluit van het UWV. De rechtbank verklaarde het beroep ongegrond omdat de werkgever voldoende aan de re-integratie had

gedaan. In hoger beroep heeft de Centrale Raad van Beroep de uitspraak van de rechtbank onderschreven.

Volgens de Centrale Raad van Beroep is niet onaanvaardbaar dat een werkgever, die voor een zieke werknemer geen mogelijkheden tot re-integratie in zijn eigen bedrijf ziet, bij een gerezen conflict via mediation probeert om afspraken te maken over re-integratie in het tweede spoor. Het beëindigen van de arbeidsrelatie kan deel uitmaken van dergelijke afspraken. Dat de werkgever wellicht niet voortvarend heeft gehandeld om het ontstane conflict op te lossen, met vertraging in de re-integratie in het eerste spoor als gevolg, leidt er niet zonder meer toe dat de re-integratie-inspanningen van de werkgever over de gehele wachttijd voor de WIA van 104 weken onvoldoende zijn geweest. Naar het oordeel van de Centrale Raad van Beroep is de werkgever in de fase waarin de inspanningen waren gericht op re-integratie elders niet tekortgeschoten in zijn re-integratie-inspanningen.

Regelhulp premiekortingen

Om werkgevers te stimuleren om werknemers met een afstand tot de arbeidsmarkt in dienst te nemen, zijn de premiekortingen in het leven geroepen.

Het gaat om oudere werknemers met een uitkering en om mensen met een arbeidshandicap. Werkgevers die een werknemer uit deze categorie in dienst nemen, hebben recht op een korting op de werknemersverzekeringen die zij moeten betalen. Het voordeel kan oplopen tot € 7.000 per werknemer per jaar, gedurende een periode van maximaal drie jaar. Er is nu een digitale regelhulp waarmee werkgevers kunnen bepalen of zij recht hebben op een premiekorting.

De regelhulp is te vinden op: regelhulpenvoorbedrijven.nl.

INKOMSTENBELASTING

Belastingheffing box 3

De vermogensrendementsheffing van box 3 is door de wetgever aangemerkt als een inkomstenbelasting. Als grondslag voor de belastingheffing wordt een forfaitair rendement over de waarde van het vermogen genomen. Het rendement is vastgesteld op 4%. Volgens de wetgever is dat een rendement dat door een belegger zonder risico en gedurende lange tijd zou kunnen worden behaald. Met evenveel recht kan de vermogensrendementsheffing als een vermogensbelasting worden aangemerkt. In feite wordt belasting geheven over de waarde van het vermogen, ongeacht het behaalde rendement. Deze vorm van belastingheffing is de opvolger van de vroegere vermogensbelasting en de oude, progressieve inkomstenbelasting over inkomsten uit vermogen.

Discussie

Zowel over het karakter van de belastingheffing in box 3 als over de hoogte van het forfaitaire rendement bestaat al jaren discussie. Door een conclusie van de Advocaat-Generaal (A-G) bij de Hoge Raad wordt die discussie verhevigd. Volgens de A-G kan onder omstandigheden sprake zijn van een niet toegestane inbreuk op het eigendomsrecht.

Eigendomsrecht

In het algemeen geldt dat de heffing van belasting niet in strijd is met het eigendomsrecht. Dat geldt volgens de Hoge Raad ook voor de belastingheffing in box 3. Wel heeft de Hoge Raad al eens gezegd dat de belastingheffing in box 3 in strijd kan zijn met het eigendomsrecht als vast komt te staan dat:

1. particuliere beleggers met geen enkele belegging een rendement van ten minste 4% kunnen behalen en
2. sprake is van een buitensporig zware last als gevolg van het toepasselijke tarief.

Een ingreep van de rechter ligt volgens de A-G niet voor de hand. De wetgever moet de gelegenheid krijgen om de bestaande regeling te vervangen door een regeling die de geconstateerde gebreken niet heeft.

Reactie staatssecretaris

De staatssecretaris van Financiën deelt het standpunt van de A-G niet. Volgens de staatssecretaris valt de vermogensrendementsheffing binnen de ruime beoordelingsmarge die de wetgever toekomt. De staatssecretaris verwijst naar een arrest waarin de Hoge Raad heeft gezegd dat het forfaitaire stelsel van box 3 in beginsel geen inbreuk vormt op het eigendomsrecht. Alleen wanneer over een langere periode blijkt dat een rendement van 4% niet haalbaar is, zou dat anders kunnen zijn. De staatssecretaris is van mening dat de Hoge Raad het oordeel van het hof, dat geen sprake is van een inbreuk op het eigendomsrecht, kan bevestigen.

De staatssecretaris is zich bewust van de maatschappelijke onrust en de onvrede over de heffing in box 3. Naast de aanpassingen die per 2017 in werking treden laat hij onderzoeken of belastingheffing over het werkelijk behaalde rendement uit sparen en beleggen haalbaar is. Niet eerder dan bij

het Belastingplan 2017, dus in september van dit jaar, zal de staatssecretaris daarop ingaan.

Tip: Hoewel de uitkomst van de procedure onzeker is, kan het geen kwaad ter behoud van rechten bezwaar te maken tegen aanslagen inkomstenbelasting, voor zover deze aanslagen betrekking hebben op de heffing in box 3.

Terbeschikkingstelling wordt onderneming

De terbeschikkingstellingsregeling van box 1 van de Wet IB 2001 omvat onder andere het ter beschikking stellen van onroerende zaken aan de onderneming van de echtgenoot.

Wanneer de eigenaar van deze onroerende zaken toetreedt tot een VOF waarin de onderneming van de echtgenoot wordt gedreven of voortgezet, gaan deze zaken tot het ondernemingsvermogen van de eigenaar behoren.

Volgens de rechtbank is op een dergelijke overgang van de onroerende zaken van het werkzaamheidsvermogen naar het ondernemingsvermogen een doorschuifregeling van toepassing. Daarom hoeft bij deze overgang geen belasting betaald te worden. De bedoelde doorschuifregeling is van toepassing als een werkzaamheid uitgroeit tot een onderneming. De rechtbank was van oordeel dat die situatie zich hier voordeed. De staatssecretaris van Financiën deelt deze opvatting niet en heeft daarom beroep in cassatie ingesteld.

De Advocaat-Generaal (A-G) heeft aan deze zaak een conclusie gewijd. Volgens de A-G is het ter beschikking stellen van zaken een werkzaamheid. Het begrip werkzaamheid wordt op meerdere plaatsen gebruikt in de Wet IB 2001. Dat begrip heeft overal in de Wet dezelfde betekenis. Daarom moet worden aangenomen dat de terbeschikkingstelling aan de onderneming voorafgaand aan de toetreding tot de VOF kwalificeert als een werkzaamheid.

Het uitgroeien van een werkzaamheid tot een onderneming is in de parlementaire behandeling slechts summier aan de orde geweest. De doorschuifregeling is bedoeld ter bevordering van het ondernemerschap. Voor de omgekeerde situatie, namelijk de overgang van een ondernemings sfeer naar een werkzaamheid, is bewust geen doorschuifregeling geïntroduceerd. Uitgroeien impliceert dat een bestaande activiteit behouden blijft en op enige wijze wordt uitgebreid. In deze casus worden de ter beschikking gestelde onroerende zaken nog steeds ter beschikking aan de onderneming van de echtgenoot gesteld. Deze activiteit wordt uitgebreid door rechtstreeks in het vermogen en de winst van deze onderneming deel te nemen.

Toepassing van de doorschuifregeling in dit geval doet volgens de A-G recht aan de ratio van de regeling, namelijk het bevorderen van ondernemerschap door bij uitbreiding van werkzaamheden belastingheffing achterwege te laten. De A-G is van mening dat de Hoge Raad het beroep in cassatie van de staatssecretaris van Financiën ongegrond moet verklaren.

CIVIEL RECHT

Schadeclaims oude vakantiedagen

Het Hof van Justitie EU heeft in 2009 geoordeeld dat de door Nederland gehanteerde beperkte opbouw van vakantiedagen bij langdurige ziekte in strijd is met de Europese Arbeidstijdenrichtlijn. Die beperkte opbouw hield in dat een langdurig zieke

werknemer alleen over de laatste zes maanden van zijn arbeidsongeschiktheid vakantiedagen opbouwde. In reactie op dit arrest is de Nederlandse wetgeving per 1 januari 2012 aangepast. Sindsdien bouwen zieke werknemers gedurende de gehele ziekteperiode vakantiedagen op. Het Hof van Justitie EU heeft in dat arrest verder opgemerkt dat een werknemer, wanneer zijn dienstbetrekking eindigt voordat hij de mogelijkheid heeft gehad om vakantie op te nemen, recht heeft op een financiële vergoeding.

Staat is aansprakelijk

In 2015 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de Staat aansprakelijk is voor de schade die werknemers hebben geleden wanneer zij bij ontslag na langdurige ziekte te weinig vakantiedagen uitbetaald hebben gekregen. Dat is het geval wanneer de oude regeling is toegepast, waarbij alle vakantiedagen over de periode voor de laatste zes maanden van ziekte zijn vervallen. Bij het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid zijn tot nu toe ongeveer 1.300 schadeclaims ingediend. De claims worden op volgorde van de datum van ontvangst in behandeling genomen door het Agentschap SZW. Nieuwe claims kunnen nog tot 23 november 2016 ingediend worden bij het Agentschap SZW.

Nieuwe claims

Wil een nog in te dienen claim kans maken, dan moet aan de volgende voorwaarden zijn voldaan:

- de werknemer is tussen 23 november 1996 en 1 januari 2012 langer dan een half jaar ziek geweest;
- de arbeidsovereenkomst van de werknemer is geëindigd na 20 januari 2009, maar niet langer dan 5 jaar voor het indienen van de claim;
- bij uitdiensttreding heeft geen volledige uitbetaling plaatsgevonden van de vakantiedagen waarop de werknemer volgens de Europese richtlijn recht zou hebben gehad.

ARBEIDSRECHT

Wettelijke bedenktijd

Een arbeidsovereenkomst kan eindigen door opzegging door een van de partijen of met wederzijds goedvinden. Beëindiging met wederzijds goedvinden moet schriftelijk worden vastgelegd. Dat kan in een beëindigingsovereenkomst. De voorwaarde van schriftelijke vastlegging is per 1 juli 2015 ingevoerd.

Bedenktijd

Wordt de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden ontbonden dan heeft de werknemer een bedenktijd van twee weken. In deze periode kan de werknemer zonder opgave van redenen terugkomen op de gemaakte afspraken. Dat moet hij doen in een schriftelijke verklaring die hij aan de werkgever stuurt. De termijn van twee weken begint te lopen op de dag waarop de beëindigingsovereenkomst tot stand is gekomen. Over de vraag wanneer de beëindigingsovereenkomst is gesloten ging een procedure bij de kantonrechter in Rotterdam.

Aanvang bedenktijd

Volgens de kantonrechter biedt de wettekst geen uitkomst bij de beantwoording van die vraag. De kantonrechter haalde de wetsgeschiedenis aan. Daaruit leidde hij af dat op het moment van ondertekening door de werknemer in ieder geval is voldaan aan het schriftelijkheidsvereiste van de wet. In een arrest over het schriftelijkheidsvereiste bij een concurrentiebeding heeft de Hoge Raad in 2008 in die zin geoordeeld. Op basis van dit uitgangspunt oordeelde de kantonrechter dat de werknemer nog op

tijd was met zijn brief waarin hij de ontbinding van de beëindigingsovereenkomst inriep. Wanneer de kantonrechter als uitgangspunt de datum waarop tussen de advocaten van partijen overeenstemming over de beëindigingsovereenkomst was bereikt had genomen, zou de bedenktijd zijn verstreken op het moment waarop de werknemer de overeenkomst wilde ontbinden.

Opmerkelijk in deze procedure was dat de advocaat van de werknemer enkele weken later in een e-mail aan de advocaat van de werkgever meedeelde dat de werknemer alsnog instemde met de beëindigingsovereenkomst. Volgens de kantonrechter had de werknemer daarmee de eerdere ontbinding ongedaan gemaakt. De werkgever mocht erop vertrouwen dat deze mededeling namens de werknemer was gedaan. Na deze mededeling ging geen nieuwe bedenktijd lopen.

Verwijtbaar gedrag werknemer

Verwijtbaar gedrag van een werknemer kan een aanleiding vormen voor ontslag. Dat verwijtbare gedrag hoeft de werknemer niet op de werkplek of tijdens werkuren te vertonen. Een recente uitspraak van de kantonrechter maakt duidelijk dat onder omstandigheden ook gedrag in de privésfeer van de werknemer aanleiding kan vormen om de dienstbetrekking te beëindigen.

De kantonrechter heeft onlangs op verzoek van een middelbare school de arbeidsovereenkomst met een conciërge ontbonden. De reden voor het verzoek was verwijtbaar handelen van de kant van de conciërge waardoor van de school niet gevraagd kon worden de arbeidsovereenkomst te handhaven. Bij een inval in de woning van de conciërge trof de politie 47 hennepplanten aan. In verband daarmee was de conciërge aangehouden. Onder leerlingen en ouders was onrust ontstaan. De kantonrechter was van oordeel dat dit voldoende reden was voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

De kantonrechter ontbond de arbeidsovereenkomst, rekening houdend met de geldende opzegtermijn, per 1 mei 2016. Omdat de conciërge op grond van de CAO recht had op een aanvullende uitkering bovenop de WW-uitkering wees de kantonrechter het verzoek van de conciërge om toekenning van een transitievergoeding af. Op grond van het overgangsrecht van de Wet werk en zekerheid hoeft namelijk geen transitievergoeding te worden betaald wanneer werkgever en werknemer voor 1 juli 2015 afspraken hebben gemaakt over het recht op een voorziening voor een werknemer wegens de beëindiging van zijn dienstverband. Het in de CAO vastgelegde recht op een aanvullende uitkering is een dergelijke voorziening.

DIVIDENDBELASTING

Teruggave dividendbelasting

Bij de uitkering van dividend door een Nederlandse vennootschap moet 15% dividendbelasting worden ingehouden. De dividendbelasting wordt voor particuliere aandeelhouders verrekend met de inkomstenbelasting. Vennootschappen kunnen de ingehouden dividendbelasting verrekenen met de vennootschapsbelasting. Voor buitenlandse aandeelhouders is verrekening van Nederlandse dividendbelasting niet altijd mogelijk.

Procedures

De Hoge Raad heeft aan het Hof van Justitie EU gevraagd wanneer het niet kunnen verrekenen van dividendbelasting leidt tot een

belemmering van het vrije kapitaalverkeer.

Beoordeling

Voor het antwoord op de vraag of sprake is van een belemmering van het kapitaalverkeer moet worden nagegaan of de inhouding van dividendbelasting tot gevolg heeft dat een buitenlandse aandeelhouder in Nederland zwaarder wordt belast dan een ingezeten aandeelhouder. Voor de vergelijking van de belastingdruk moet als referentietijdvak een kalenderjaar worden genomen. Verder geldt als forfaitaire belastinggrondslag de waarde van alle aandelen in Nederlandse vennootschappen, verminderd met het heffingvrije vermogen. Over dat bedrag wordt de inkomstenbelasting van box 3 berekend. Als de ingehouden dividendbelasting hoger is dan de berekende inkomstenbelasting in box 3, moet het verschil worden teruggegeven aan de buitenlandse particuliere aandeelhouder.

Uitkomsten

De eerste buitenlandse aandeelhouder had in 2007 Nederlandse aandelen met een waarde van € 169.146. Het door hem in 2007 ontvangen dividend op Nederlandse aandelen bedroeg € 4.852, waarop € 729 aan dividendbelasting is ingehouden. Een inwoner van Nederland zou over de waarde van de aandelen na vermindering met het heffingvrije vermogen € 1.789 aan inkomstenbelasting verschuldigd zijn. Dit betekent dat de belastingdruk voor de buitenlandse aandeelhouder lager was dan de definitieve belastingdruk voor een inwoner van Nederland. In dit geval was geen sprake van een schending van de vrijheid van kapitaalverkeer.

De tweede buitenlandse aandeelhouder had in 2007 certificaten van aandelen met een waarde van € 1.298.245. In dat jaar ontving hij in totaal € 107.372 aan dividend, waarop € 16.106 aan dividendbelasting is ingehouden. Een

inwoner van Nederland zou over de waarde van de aandelen na vermindering met het heffingvrije vermogen € 15.338 aan inkomstenbelasting verschuldigd zijn. De in het buitenland wonende aandeelhouder had € 768 meer dividendbelasting betaald dan een in Nederland wonende aandeelhouder aan inkomstenbelasting verschuldigd zou zijn geweest. Daarmee was in dit geval sprake van een schending van de vrijheid van kapitaalverkeer. De aandeelhouder had recht op een teruggaaf van ingehouden dividendbelasting voor een bedrag van € 768.

AUTOBELASTINGEN

Bezwaar tegen aangifte BPM

Bij de registratie van een auto in Nederland moet belasting van personenauto's en motorrijwielen (BPM) worden betaald. Wanneer een auto in gebruikte staat wordt geregistreerd, bijvoorbeeld bij de invoer van een auto uit het buitenland, wordt het bedrag van de bpm verminderd. Die vermindering van belasting kan worden berekend door de inkoopwaarde van de auto te verminderen aan de hand van de wettelijke afschrijvingstabel of aan de hand van een koerslijst waarvan de handel gebruik maakt.

Wanneer bij het doen van aangifte voor de bpm een keuze is gemaakt voor de manier waarop de afschrijving van een auto wordt bepaald, kan daarna geen andere methode worden gekozen voor de bepaling van de afschrijving. De wet schrijft voor dat bij de aangifte een opgave wordt gedaan van de gegevens die zijn gebruikt voor het vaststellen van de afschrijving. Gegevens, die niet bij de aangifte zijn gebruikt voor het vaststellen van de afschrijving en die ook niet op verzoek van de inspecteur zijn toegevoegd aan de aangifte, kunnen niet op een later tijdstip worden gebruikt om

de aangegeven afschrijving te wijzigen. De reden daarvoor is dat de staat van de auto op het moment van registratie bepalend is voor de mate van afschrijving. Omdat de auto na de registratie in gebruik zal zijn genomen kan de staat van de auto niet achteraf worden vastgesteld.

Volgens de Hoge Raad gaat de bepaling echter niet zo ver dat in bezwaar of beroep niet mag worden gekozen voor een andere methode ter bepaling van de afschrijving of om gegevens te gebruiken die bij de aangifte niet zijn gebruikt, zolang daarvoor geen controle van het voertuig nodig is. Met andere woorden, een vergelijking van de aangedragen gegevens en de bij de aangifte gebruikte gegevens moet voldoende zijn om vast te stellen of het in de aangifte vermelde afschrijvingspercentage te laag is geweest. Wanneer de bepaling in de wet op die manier wordt uitgelegd is deze niet in strijd met het recht van de Europese Unie.

VARIA

Grens NHG blijft € 245.000

Een van de in 2008 getroffen crisismaatregelen was de tijdelijke verhoging van de bovengrens voor de nationale hypotheekgarantie (NHG) tot een bedrag van € 350.000. Sinds 2012 wordt de bovengrens stapsgewijs verminderd tot € 245.000 per 1 juli 2015. Per 1 juli 2016 zou deze grens dalen naar € 225.000. Omdat de NHG na 2016 zou worden gekoppeld aan de gemiddelde woningprijs en de gemiddelde woningprijs op dit moment weinig afwijkt van de huidige grens van € 245.000 heeft de minister voor Wonen en Rijksdienst besloten dat de NHG-grens per 1 juli 2016 niet wordt gewijzigd.

Hoewel bij de totstandkoming van deze uitgave de grootst mogelijke zorgvuldigheid is betracht, bestaat de mogelijkheid dat bepaalde informatie na verloop van tijd verouderd of niet meer juist is. Dit kan ten gevolge van (aanpassing van de) regelgeving die bekend is geworden na het opmaken van deze uitgave. Voor toepassing in individuele gevallen raden wij u aan contact op te nemen met uw adviseur.

